

C/2023/962

27.11.2023

Odvolanie podané 14. septembra 2023: Aldo D'Agostino proti uzneseniu Všeobecného súdu (štvrtá komora) z 25. júla 2023 vo veci T-90/23, Aldo D'Agostino/Európska centrálna banka (ECB)

(Vec C-571/23 P)

(C/2023/962)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Odvolaťel: Aldo D'Agostino (v zastúpení: M. De Siena, advokát)

Ďalší účastník konania: Európska centrálna banka

Návrhy odvolateľa

Odvolaťel navrhuje, aby Súdny dvor zrušil zamietajúce uznesenie Všeobecného súdu z 25. júla 2023 vo veci T-90/23 týkajúcej sa žaloby, ktorú podal Aldo D'Agostino proti Európskej centrálnej banke, a v dôsledku toho vyhovel návrhom predloženým v žalobe v prvostupňovom konaní, a preto navrhuje, aby Súdny dvor:

- I. určil a vyhlásil mimozmluvnú zodpovednosť Európskej centrálnej banky, zastúpenej jej prezidentkou Christinou Lagarde, pretože:
 - I. a) spôsobila prepád hodnoty cenných papierov nazvaných SI FTSE.COPERP, ktoré vlastnil Aldo D'Agostino, uvedených, opísaných a predložených v prílohe žaloby v prvom stupni, so stratou 841 809,34 eura, čo zodpovedá 99,47 % celkovej hodnoty investovaného kapitálu vo výške 846 198,90 eura, a to vzhľadom na to, že 12. marca 2020 Christine Lagarde ako prezidentka ECB vyslovením známej vety „Nie sme tu na to, aby sme znižovali rozpätia, nie je to úlohou ECB“, spôsobila významný pokles hodnoty cenných papierov na všetkých svetových burzách cenných papierov a na milánskej burze – vyčíslené v percentách – o 16,92 %, čo nikdy v histórii tejto inštitúcie nebolo zaznamenané, pričom uvedenou vetou, vyjadrenou na tlačovej konferencii, oznámila celému svetu, že ECB už nebude podporovať hodnotu cenných papierov emitovaných krajinami v ťažkostiach, a teda informovala o úplnej zmene orientácie menovej politiky prijatej ECB v čase, keď jej predsedal predchádzajúci prezident, ktorý ukončil svoj mandát v novembri 2019,
 - I. b) týmto konaním a v dôsledku vyššie uvedeného závratného poklesu indexu Milánskej burzy spôsobila zníženie hodnoty majetku odvolateľa,
 - I. c) spôsobila majetkovú ujmu v sume 841 809,34 eura ako vzniknutú škodu a 998 683,90 eura ako ušlý zisk,
 - I. d) spôsobila majetkovú ujmu v celkovej sume 1 840 493,24 eura,
 - I. e) spôsobila nemajetkovú ujmu spočívajúcu v psychickom utrpení odvolateľa a jeho rodiny, nemajetkovú ujmu na cti, povesti, osobnej a profesijnej identite vyčíslenú na 1 000 000,00 eur.

V dôsledku toho:

- II. uložil Európskej centrálnej banke v zastúpení jej prezidenta *pro tempore* povinnosť nahradiť majetkovú ujmu pozostávajúcu zo vzniknutej škody a ušlého zisku, nemajetkovú ujmu a ujmu vyplývajúcu zo straty príležitosti v prospech odvolateľa Alda D'Agostina, vyčíslenú podľa kritérií uvedených v príslušných kapitolách a bodoch tohto odvolania, a to zaplatením týchto súm:
 - II.1. 1 840 493,24 eura ako majetkovej ujmy,
 - II.2. 1 000 000,00 eur ako nemajetkovej ujmy,
 - II.3. a teda zaplatením celkovej sumy 2 840 493,24 eura,
 - II.4. sumy, ktorú Súdny dvor na základe vlastného spravodlivého posúdenia určí ako náhradu ujmy v dôsledku straty príležitosti,
 - II.5. úrokov z omeškania počítaných od 12. marca 2020, teda odo dňa škodnej udalosti až do skutočnej náhrady škody,
- III. subsidiárne odškodnil odvolateľa tým, že uloží ECB zastúpenej prezidentom *pro tempore* povinnosť zaplatiť za vyššie uvedené druhy ujmy iné sumy, ktoré by boli určené v priebehu konania v rozsahu, ktorý bude považovaný za spravodlivý,

IV. navyše uložil zaplatenie úrokov z omeškania počítaných od 12. marca 2020, teda odo dňa škodnej udalosti až do skutočnej náhrady,

V. uložil ďalšiemu účastníkovi konania povinnosť nahradiť trovy konania.

Odvolacie dôvody a hlavné tvrdenia

Na podporu svojho odvolania odvolateľ v prvom rade a na úvod tvrdí, že Všeobecný súd sa nevyjadril k otázke, či predsedníctvo ECB vyhlásením z 12. marca 2020 porušilo právne normy uvedené v žalobe, keďže sa obmedzuje na tvrdenie, že účelom uvedených noriem nie je priznať práva jednotlivcom, a teda uviedol nedostatočné a neúplné odôvodnenie.

V druhom rade odvolateľ spochybňuje konštatovania Všeobecného súdu uvedené v bodoch 15 až 28 napadnutého uznesenia, podľa ktorých nemôže vzniknúť mimozmluvná zodpovednosť ECB, keďže v tejto veci ECB neporušila právnu normu, ktorej účelom by bolo priznať práva jednotlivcom. Odvolateľ tvrdí, že ustanovenia, na ktoré sa odvoláva, sú inštitucionálnymi pravidlami stanovujúcimi príslušnosť jednotlivých orgánov ECB tým, že im priznávajú osobitné právomoci. Tieto normy priznávajú jednotlivcom práva, osobitne právo jednotlivcov na to, aby jednotlivé orgány konali v súlade s inštitucionálnymi právomocami, ktoré im zveruje zákon, v súlade so zásadou legitímnej dôvery.

V treťom rade odvolateľ subsidiárne tvrdí, že za predpokladu, že cieľom právnych noriem, ktoré porušila prezidentka ECB, nie je priznať práva jednotlivcom, ako tvrdil Všeobecný súd, jeho odôvodnenie nemožno prijať, keďže vychádza z restriktívneho výkladu článku 340 ZFEÚ. Toto ustanovenie, rovnako ako článok 2043 talianskeho občianskeho zákonníka, neobsahuje nijaké rozlíšenie, ktoré by uprednostňovalo normy určené na priznanie práv jednotlivcom pred inými normami tak, že by vznik práva poškodeného na náhradu škody zakladalo výlučne na porušení noriem patriacich do prvej kategórie. Okrem toho je odôvodnenie v rozpore so zásadami vyjadrenými v rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie vo veci T-868/16, v ktorom sa uvádza, že mimozmluvná zodpovednosť Únie môže vzniknúť v prípade akéhokoľvek protiprávneho konania vedúceho k vzniku škody, ktorá môže zakladať takúto zodpovednosť.

V štvrtom rade odvolateľ vyvracia tvrdenie Všeobecného súdu uvedené v bode 32 uznesenia, podľa ktorého odvolateľ svoje tvrdenie, že prezidentka ECB sa dopustila zneužitia právomoci, vo svojej žalobe konkrétne nerozvinul a uviedol ho len ako dôsledok porušenia ustanovení uvedených v žalobe, ktorých účelom nie je priznanie práv jednotlivcom. Odvolateľ tvrdí, že zneužitie právomoci je „využívanie právomoci spôsobom, ktorý nie je v súlade s legislatívnym predpisom“, a dochádza k nemu, pokiaľ sa inštitúcia Únie odchyli od všeobecných zásad, akými sú lojalita, dobrá viera a náležitá starostlivosť; bolo nepochybné, že prezidentka ECB sporným vyhlásením porušila zásadu spravodlivosti a náležitej starostlivosti.

V piatom rade odvolateľ odmieta tvrdenie Všeobecného súdu, podľa ktorého nebol predložený dôkaz o existencii príčinnej súvislosti medzi spornými vyhláseniami prezidentky ECB a poklesom burzového indexu, pričom tvrdí, že tento dôkaz vyplýva zo žaloby a jej príloh. Zdôrazňuje, že z tlačového prehľadu týkajúceho sa tlačovej konferencie prezidentky ECB z 12. marca 2020, z komentárov v talianskych a medzinárodných novinách, ako aj z vyhlásení prezidenta Talianskej republiky vyplýva, že vládlo všeobecné presvedčenie, že pád burzových cien bol vyvolaný výlučne sporným vyhlásením prezidentky ECB. Okrem toho iniciatíva prezidentky ECB spočívajúca v ospravedlnení a oprave vydaného vyhlásenia svedčí o jej vlastnom uznaní, že spôsobila mimoriadne škodlivé dôsledky na trhy. Tento dôkaz bol poskytnutý aj v obsahu, záveroch a prílohách prisažného znaleckého posudku vyhotoveného znalcom, ktorého určil žalobca.

V šiestom rade odvolateľ odmieta tvrdenie Všeobecného súdu uvedené v bode 33 napadnutého uznesenia, týkajúce sa veľmi obmedzenej dôkaznej hodnoty prisažného technického znaleckého posudku vzhľadom na to, že ho vyhotovil znalec určený žalobcom. Odvolateľ namietá, že Všeobecný súd nezohľadnil skutočnosť, že išlo o prisažného znalca pred príslušným súdnym orgánom, ktorý zaznamenal prísahu uvedeného znalca v tomto znení: „Prisahám, že som riadne a verne vykonal úkony, ktoré mi boli zverené, a to výlučne s cieľom oboznámiť súd s pravdou.“